ORATIO FVNEBRIS

habita in Templo beatæ Mariæ Oxon.

Ab ISAACO WAKE,

PVBLICO ACAdemiæ Oratore, Maij 25. An. 1607. quum mœsti Oxonienses, pijs manibus IOHANNIS RAINOLDI parentarent.

OXONIÆ,
Excudebat Iohannes Lichfield
Academiæ Typographus,
1627

ORATIO
FVNEBRIS.

Vàm fragilis ſit, & incerta humanæ vitæ conditio quam ſomno aut fabulæ ſimilis, vtinam, (Viri Ornatiſſimi & mœſti vndequaq; Academici) modò ſuperi voluiſſent, aliunde potius, quàm ex præſenti ſpectaculo diſceremus. Scilicet ſeneſcentis quidem mundi, & ad occaſum jam præcipitantis, ſatis multa ſuperq; vidimus indicia; Intemperiem cœli; malignitatem ſtellarum; ventorũ turbines, nubium Cataclyſmos, maris furores non ante cognitos, quæ dira omnia, pias mentes, horrere ruentis cœli, & expirantis Naturæ perterrefaciunt. At *Muſas* tamen æternas, & reliquis labentibus omnibus

omnibus, *Artes* immortales fore, neſcio quo modo nobis ipſis adblandientes, facilè credidimus, donec magnus hic literarum Atlas, quocum literæ ipſæ ſanctiores naturæ certè videntur, ſi non occumberet, ſuo nos fato docuit, ſpem etiam illam vanam & inanem eſſe. Cujus ſortem beatam, pietate & moribus dignam ſuaviſſimis, abſit, vt flebilibus quiſquam deploret nenijs, cum nihil ſit quod illi vlterius optare vel avidiſſimus poſſit, niſi illam *Virginij Rufi* felicitatem, cui, tanquam cumulus acceſſit in funere laudator *Cornelius Tacitus*. Mihi verò (*Academici*) veſtrâ hanc intuenti, aliàs gratam & jucundam, nunc autem, pro occaſionis ratione, flebilem & triſtem frequentiam, ita in mentem veniunt illæ Regis *Xerxis* lacrymæ, quas ad conſpectum exercitus

exercitus numerosi fudit, vt nō possim quin intimis suspirem præcordijs, cum in præsenti speculo, mortalitatis etiam vestræ videam imaginem. Quis enim est qui doctrinæ, sapientiæ, virtutis fiduciâ, spem vitæ in longinquum extendere ausit, cum difficiles Parcæ, & non exoranda numina, hunc tantum Orthodoxæ fidei Herculem, & Christianæ religionis Propugnatorē, nec matris *Academiæ* lacrymis, nec lugentis *Ecclesiæ* importunis precibus, voluerint condonare. Certè si inæstimabiles illæ mentis opes & non interituræ animi divitiæ, ad corporis etiam firmitatem & vigorem aliquid facere, aut quomodocunq; derivari potuissent, vixisses *Rainolde*, nec tam ex voto tuo, qui cœlum voluisti, quàm ex nostro, qui te, vixisses ita, vt nunquam morereris, se-

nescerēs

neſceres, ęgrotares. At qui magno humani generis diſpendio, contrariâ ferè ratione vſu venire ſolet, vt quò magnificentius quis, & illuſtriùs divinis literarum & ſapientiæ ornamentis animum excoluerit, eò citiùs, adeóq; etiam feſtinantiùs, & mens ipſa terreſtris pertœſa domicilij ſublimiora cogitet, & corpns itidem, omnia iam ſpiritu in nobili illo, ſed tamen laborioſo ſtudiorum opere, exhauſto plane & abſumpto, fatiſcat, ac deficiat. Quæ nimirùm res in cauſa fuit, vt tu *Rainolde*, tot ſecundis prelijs literarum omnium victor & triumphator, acciſis tamen corporeis viribus, exhalares glorioſam animam, noſq; in luctu & orbitate mœrore confectos diſtitueres. Quid autem? Non tela bentem tua plurima pietas, non virtus, non ſanctitas, & eru-

eruditio ad miraculum ingens ſervare potuit? Scilicet an quia nihil erat quod vltrà diſceres, ideò vlterius ne vivere voluiſti; An non dignus inter ceteros *Ficinus*, quem aliquando evolueres, qui de ſanitate tuenda, & vitâ in æternum prorogandâ differit? Satis vixiſti tibi ipſi; eſto: ſatis gloriæ tuæ, cui tamen ſupervivere non potuiſſes: At non Reipub. ſatis, quæ probitatis & virtutum omnium exemplar in te poſitum deſiderat; Non Academiæ, quæ eruditionis jam extinctum requirit lumen; Non deniq, communi Religionis cauſæ, quæ te orbata Duce, in medio procelloſi maris non ſine naufragij periculo fluctuat. Equidem quòd alter fortiórq; *Cocles* ingruentes hoſtium infenſiſſimorum catervas princeps repulifti; quòd exciſo, cui inſtiteras, ponte ſubli-

cio

cio, tamen ſalvo ſcuto deſiluiſti, rem abs te præclariſſimè geſtam nemo negaverit: rejeciſti ſiquidem perduelles, at verò nondum ſoluta eſt obſidio; eſto enim quod Romanam *Idolomaniam* detractâ larvâ, Dei hominumq; odio expoſuiſti, quòd jugulum *Antichriſtiani* monſtri incepiſti petere; quod per *Harti* latera ipſum *Cor* Papiſmi tranfixiſti. At *Sanderus* tamen adhuc intactus, niſi quòd Dei vindicem dextram, in montibus Hibernicis, erro profugus, expertus eſt, *Bellarminus* non ſatis fractus; *Baronij* nec omnes detectæ fraudes, vt taceam nova, quæ huic Hydræ quotidie repullulant capita. His tantis in negotijs quomodo vacabat tibi mori? Cum tam ingens meſſis & operarij ſint tam pauci? Tui ſimiles tam nulli? Cum vndiq; ſuperſtitio inſtar maris noſtri

ſtri *Virgivÿ* novis exundet fluctibus?

Eſt iſta lamentantis *Eccleſiæ* lugubris vox, quam ex acerbiſſimi doloris ſenſu tam flebiliter ſonat, ac ſi ipſa etiam cum Rainoldo animam egiſſe videretur, At matris *Academiæ* mœſtiorem adhuc vultum, & triſtiorem faciem (ſi triſtior cogitari poſſit) quis demum *Timanthes* exprimendo erit?

Huc veniunt lacrymæ, Niobe quibus obruta mater.

Nihil hæc niſi *Rainoldum* cogitat, *Rainoldum* videt, *Rainoldum* vanis imaginibus audit alloquitur, tenet. Et certè (*Academici*) licet felicißimæ huic noſtræ parenti tanta ſit præſenti hoc ſeculo, tamq; numeroſa doctißimorum virorum ſoboles, vt ſuam ſibi potiùs gratulari fæcunditatem, quàm præſentem debuerit orbitatem lugere,

gere, eamq; Matris *Braſidæ* vocem nunc certè, ſi vnquam, vſurpare, *vir bonus eſt Braſidas & fortis, ſed habet multos Sparta ſimiles*: non poſſum tamen, quin ejuſdem pijs lacrymis, & juſto huic dolori veniam facilem concedam, cum cogitem *Rainoldum* amiſiſſe, qui (ab ſit dicto invidia) reliquis ſuis filijs tantùm præluxit, linguarum diverſiſſimarum excellenti peritiâ & artium ſcientiarumq; omnium perfectâ panopliâ, vt ſupra humani ingenij faſtigium poſitus videretur, natuſque in quo omnes Muſæ ſuas omnes vires experirentur. Nemini (Auditores) detraho, dum debita *Rainoldo* perſoluo: nec hujus juſtis, ſcio, laudibus invidebunt vel patres reverendi, qui domi hanc noſtram Oxoniam ſuâ exornant gravitate, doctrinâ, pietate; vel Illuſtriſſimi illi pietatis

tis & literarum *Antiſtites*, qui ad clavum Eccleſiæ adſidentes, prudentiæ, ſanctitatis, & eruditionis ſtupenda ſpecimina vniverſo orbi exhibent Chriſtiano. Quibus maximis *Academiæ* & *Eccleſiæ* luminibus, ſi quis *Rainoldum* hunc noſtrum tantò meritis minorem judicet, quantò publicâ dignitate, & forenſi minùs reſplenduit fulgore, recognoſcat is velim illud *Auguſtini*, Epiſcoporum maximi, de *Divo Hieronymo* eulogium; *Quantumvis Epiſcopus Presbytero ſuperior, at Hieronymus tamen Presbyter etiam Auguſtino Epiſcopo maior*: & vtvtalij in hoc noſtro mirentur ſcientiam, humilitatem, abſtinentiam incredibilem, quæ omnia in illo (fides numinum!) plus quam mira fuerunt; ego tamen hoc vnum ſtupeo, miraborq; ſemper, gloriam illum & honorem calcare

care potuisse. De quo tametsi illud non dixero, quod de *Luthero Illyricus* & *Wigandus*, quē *Germanicum Prophetam* appellârunt; tamen cum nihil sit vel in *Lutheri*, vel *Calvini*, vel *Bezæ* aut *Whitakeri* laudibus, quod non suo merito sibi ipsi *Rainoldus* vendicet; gratulabor ego quidem huic nostræ *Patriæ* quòd eduxerit, matri Academię quòd educaverit, & feraciſſimo illi bonorum ingeniorum *Collegio*, quòd laetaverit *Rainoldum* quem (vt cum domesticis suis illum comparem) virtutis, pietatis, & eruditionis commēdatio supra ipsum *Iuellum*, *Wottonum*, *Vivem*, *Hookerum* elevavit, supraq; *Polum*.

Eat autem [a] *Westonus* impurus & impudicus rabula; eructet quæ volet covitia, dicat ingenij tarditatem, dicat simulatos *Rainoldi* morbos: plumbei

[a] Weston° in scurrili *præfatione ad libros de Triplici hominis officio.*

plumbei ſcilicet fuimus, (*Academici*) qui tam habetis ingenium ſuſpeximus, deliri, qui ægrotâſſe credidimus, quem (proh dolor) mortuum videmus. Quanquam nec *Weſtonus* ipſe [b] P*atrui* ſui, quem iactat, & [c] morum, & fugæ turpitudine ſimilis, cum Principes Academiæ noſtræ ita laceſſeret, vt etiam qui matrimonium cõtraxiſſent, quaſi ſceleratos homines nominatim perſtringeret habuit vel vnum aliquod factum, quod in omni vita ſanctiſſimi huius viri reprehenderet.

At ille longiùs aberat: quid qui ſteterunt propiùs? Amârunt omnes hominem, amârunt mores & integritatem. Quòd ſi obſtinata ſeveritas, & invictus adverſus gratiam animus, ei vitio verti poterant, aut ſi quid aliud (quid autem potuit?)

b. Doctoris *Weſtoni*, qui è Collegio hic noſtro Lincoln. propter in famem libidinem expulſus.

c Nam & ejuſdem nefandi flagitij, *Duacenſis* hic etiam *Profeſſor* reus, (ni fama ſemper mendax) deprehenditur.

it?) sed si quid potuisset in eo improbari, næ crimen illud honestum citiùs, quàm *Rainoldus* turpis efficeretur. Sed ille nunc feliciter agit inter Angelos, nos verò qui magnos optimi sapientissimique viri manes veneramur, beatam tum demùm *Oxoniam* pronuntiare non dubitabimus, quando parem similémq; in huius locum surrogaverit. Habeamns enim, quos summa eloquentia, infinita lectio, sublimitas ingenii, iudicii gravitas, virtus, humanitas, candor, eaq; omnia scriptis egregiè monumentis, quam maximè commendent, *Rainoldum* certè non habebimus. At quid ipsum loquor? Cuius tanti viri, iam nunc Sepulchrum, heu tantillis inhiat reliquiis, quas hodiè postremùm cernimus, salutamus, valere iubemus,

Posterrumm

Posterrumum (inquam) *& posteà non vnquam amplius.*
Mihi verò vt (quod vnicum restat) efferri iubeam,
--Non lingua valet, non corpore notæ
Sufficiunt vires, nec vox, nec verba sequuntur.
Itaq; Sophoclea mutuabor,
---age sis, quisquis amicus
Ades hic præsens, propera, curre,
Impende viro summo officium.
Ac nemo quidem, queis loquor, horum
Rainoldo fuit melior vir.

FINIS.